

[Christmas Møller.]

ministeren, jeg lige citerede: Neutralitetsforsvaret lader sig ikke opretholde — til dette Blads danske Repræsentant i Genève, under Indtryk af alt det, han har sagt paa Talerstolen i Genève, begribeligvis under Indtryk af hele den Stemning og Atmosfære, der var dernede:

„Ja, naturligvis vil vi forsøge at afværge en neutralitetsbrydende Flaades Besættelse af Landet.“

Disse to Udtalelser — den højtærede Forsvarsministers Udtalelse ved Forelæggelsen af Afrustningsforslaget: „Neutralitetsforsvaret lader sig ikke opretholde“, og Statsministerens Udtalelse, godkendt af ham selv, ikke noget Misbrug, for ellers maa Statsministeren komme herop og forklare, om han har taget fejl i sin Godkendelse, om han er gaaet for vidt, om han ikke har haft de tilstrækkelige Raadgivere ved sin Side, Statsministerens af ham selv godkendte og aldrig bestridte Udtalelse om, at vi vil afværge en neutralitetsbrydende Flaades Besættelse af Landet . . . (*Statsministeren* (Stauning): Forsøge at afværge!). Ja, naturligvis, forsøge at afværge — stiller jeg op overfor hinanden. Men nu bryder den højtærede Statsminister frem og faar Mæle, og dette er overmaade godt, for han har ikke været til at trække ind paa denne Sag. Derfor vil jeg haabe, at den højtærede Statsminister vil tage Ordet og forklare dette noget nærmere.

I min anden Tale — den højtærede Statsminister lagde maaske Mærke til; at den højtærede Formand gav mig Ordet for tredje Gang, saaledes at det ikke var syttende, attende eller tyvende Gang, som den højtærede Statsminister bemærkede; jeg siger det kun, for at den højtærede Statsminister kan se, hvad Overdrivelser fører til — bad jeg altsaa om Statsministerens Forklaring paa dette: Hvad er Meningens med hans Udtalelse om „Forsøget paa at afværge en neutralitetsbrydende Flaades Besættelse af Landet“? Tør man ikke her have Lov til at sige, at det just i de Kredse dernede opfattes paa den Maade, at man med al sin Styrke, med alt det Materiel, der staar til Raadighed, vil gaa ind for at afværge en neutralitetsbrydende Flaades Angreb paa Landet — det vil sige, at man indvikles i Kamp, man ind-

vikles i Krig. Dette viser, hvor hul hele den Agitation har været, som Radikal-Socialismen har ført i dette Land med deres Afrustning og Nedrustning, og hvor- med de har lokket for Vælgerne og gift- gasforgiftet Vælgerne inden Valget den 24. April. (Uro blandt Medlemmerne). Jeg er overmaade glad ved, at man, til Trods for det lidet talrige Fremmøde fra venstre Side i Salen, alligevel reagerer — man ved jo nok, hvorfor der reageres i Salen.

Angaaende de Bemærkninger, der er fremsat om en Konference, en Forhandling mellem de nordiske Stater vedrørende hele Afrustnings- og Militærspørgsmaalet, læste den højtærede Statsminister en Artikel op, som det svenske Socialdemokratis Fører, Per Albin Hansson, havde skrevet — man kunde næsten tro, hvis man ikke vidste bedre, at den var skrevet af den højtærede Statsminister selv, saa godt passede den ham aabenbart. Men den havde ogsaa Overdrivelserne, den havde ogsaa de urigtige Bemærkninger om, at vi ønskede en nordisk Militæralliance. Noget saadant har jeg for mit Vedkommende — det skal jeg gøre nogle Bemærkninger om til den højtærede Udenrigsminister — aldeles ikke sagt.

Den højtærede Statsminister talte om den Erhvervs politik, der var ført fra 1926 til 1928, og citerede en Udtalelse af mit Partis tidligere højtærede Formand. Denne Udtalelse kendte jeg saare vel, og den højtærede Statsminister kan heller ikke være uvidende om — jeg har ogsaa tidligere tilkendegivet det —, at der var en forskellig Opfattelse af den Stilling, som Partiet indtog, med Hensyn til, om det turde eller ikke turde, og der er en forskellig Opfattelse deraf i Dag — det har vi vistnok, hvis jeg ikke husker fejl, tidligere været inde paa i et Par korte Bemærkninger. Men dette modbeviser ikke, at da Spørgsmaalet var fremme i 1927 og 1928, stillede det konservative Folkeparti *enigt* sit Forslag angaaende Erhvervs krisen, og hele den Betragtning, som den højtærede Statsminister vil bygge op om en saglig Uenighed om dette Spørgsmaal, er imødegaaet ved den Stilling, jeg her har henvist til.

Til den højtærede Statsminister skal jeg endelig angaaende den Arendrupske Sag sige, at vi har for vort Vedkommende gjort den Betragtning gældende, at det-